

**Sygn. akt II Ka 350/21**

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

po rozpoznaniu w dniu 19 sierpnia 2021 r.

sprawy **W. P.**

obwinionego z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 21 stycznia 2021 r. sygn. akt II W 46/20

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 30 złotych opłaty za II instancję oraz obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 50 złotych.

**Sygn. akt II Ka 350/21**

## UZASADNIENIE

**W. P.** został obwiniony o to, że w dniu 12 grudnia 2019 roku około godziny 13:40 w S. na ul.(...), prowadząc w strefie zamieszkania samochód marki R. (...) nr rej. (...) nie zachował należytych środków ostrożności podczas manewru omijania osoby idącej pieszo po jezdni doprowadzając do jej potrącenia prawym bocznym lusterkiem, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

**tj. o czyn z art. 86 § 1 kw**

**Sąd Rejonowy w Sokołowie Podlaskim wyrokiem z dnia 21 stycznia 2021 r., sygn. II W 46/20:**

1. obwinionego W. P. uznał za winnego zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to, na podstawie art. 86 § 1 kw skazał go na karę 300 (trzystu) złotych grzywny;

2. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 (trzydziestu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 120 (stu dwudziestu) złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniósł obrońca obwinionego W. P., zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

- obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na wynik sprawy, a to art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw, poprzez dokonanie błędnej i niezgodnej z zasadami logiki oceny materiału dowodowego, a konkretnie pominięcie wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadka A. K., w których wskazywali oni, iż K. R. celowo uderzył w lusterko, a także bezkrytyczne danie wiary zeznaniom pokrzywdzonego oraz J. B. i K. M., a w konsekwencji dokonanie ustaleń wykraczających poza materiał dowodowy i błędne ustalenie, iż obwiniony uderzył K. R. lusterkiem, podczas gdy to pokrzywdzony celowo w lusterko obwinionego uderzył.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1. uniewinnienie obwinionego;
2. ewentualnie, odstąpienie od wymierzenia obwinionemu kary.

### ***Sąd Okręgowy zważył, co następuje:***

Apelacja obrońcy obwinionego jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie. Poddając zaskarżony wyrok kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy nie stwierdził, aby został on wydany w następstwie obrazu przepisu art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw.

Wniesiona apelacja ograniczała się do kwestionowania pierwszoinstancyjnej oceny dowodów o charakterze osobowym. Zacząć należało zatem od tego, że Sąd Rejonowy w Sokołowie Podlaskim wyjaśnienia obwinionego oraz zeznania świadków rzetelnie oraz obiektywnie ocenił i na tej podstawie dokonał trafnych ustaleń faktycznych oraz wyprowadził zgodny z art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw wniosek co do sprawstwa i winy podsądnego W. P. odnośnie wykroczenia z art. 86 § 1 kw przypisanego mu w zaskarżonym wyroku. Brak było w relacjach K. R., K. M. oraz J. B. rozbieżności, które wskazywałyby na podstawy do pozbawienia ich przymiotu wiarygodności. Zawiadomienie organów ścigania nastąpiło po ok. pół godziny, trudno w tej sytuacji mówić o dokonaniu tego „po dłuższym czasie”, jak polemicznie postulował obrońca obwinionego.

Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw nie jest wystarczające samo wykazywanie, że określona grupa dowodów pozwala na przyjęcie, iż zdarzenie z wniosku o ukaranie mogło mieć inny, alternatywny przebieg. W ocenie Sądu Okręgowego, wersja wydarzeń, w której do zniszczenia lusterka samochodu marki R. (...) nr rej. (...) doszło wskutek celowego działania wyżej wymienionego pokrzywdzonego słusznie został uznana przez Sąd I instancji jako niewiarygodna. Sąd Rejonowy zgodnie z art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw, nader przekonująco przedstawił argumenty przemawiające za jej odrzuceniem. Wobec tego, że apelujący we wniesionym środku odwoławczym ograniczył się do powielenia stanowiska z postępowania sądowego, nie było potrzeby ponownego przytaczania za Sądem Rejonowym argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, którą Sąd Odwoławczy w pełni zaaprobował. Skarżący zarzucił pominięcie przez Sąd I instancji wyjaśnień obwinionego oraz zeznań A. K., aczkolwiek stanowczego przypomnienia wymagało, iż wymóg uwzględnienia całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw) nie może być rozumiany w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń Sądu. Jest to oczywiście niemożliwe zwłaszcza w sytuacji, gdy tak jak w niniejszej sprawie z różnych dowodów, tj. wg dwóch grup relacjonujących w sprawie osób, wynikają wzajemnie sprzeczne wersje wydarzeń. Nie można więc zarzutu opierać na tym, iż pewne dowody nie stanowiły podstawy ustaleń, jeżeli Sąd merytoryczny rozważył je i ocenił ich znaczenie w sposób określony w art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw, a tak w sprawie niniejszej Sąd Rejonowy w Sokołowie Podlaskim postąpił z wyjaśnieniami obwinionego W. P. i zeznaniami A. K..

Dla odpowiedzialności z art. 86 kw konieczne jest ustalenie, że sprawca nie zachował „należytej ostrożności”, a więc takiej, jaka była wymagana w danej sytuacji. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przezornego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze. W

niektórych sytuacjach ustawa wymaga jednak od uczestnika ruchu drogowego ostrożności szczególnej, a więc większej, niż zwykle wymagana. W tym kontekście Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku słusznie zwrócił uwagę, iż w tej konkretnej sprawie do czynienia mieliśmy z poruszaniem się przez obwinionego w strefie zamieszkania. Zgodnie zaś z art. 11 punkt 5 ustawy – Prawo o ruchu drogowym, w strefie zamieszkania obowiązują szczególne zasady ruchu drogowego, a nie stosuje się regulującego ruch pieszych art. 11 ustęp 1 do ustępu 4a, a nadto w strefie tej, zgodnie z art. 11 ust. 5 w/w ustawy, pieszy korzysta z całej szerokości drogi i ma bezwzględne pierwszeństwo przed pojazdem. Następstwem niezachowania wymaganej ostrożności w danych warunkach jest spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu. Chodzi tu o niebezpieczeństwo konkretne, a nie jedynie abstrakcyjne (por. wyrok SN z 20 lutego 2008 r., sygn. V KK 313/07). Okoliczności sprawy wskazują, że działanie obwinionego takie zagrożenie spowodowało, skoro doszło do bezpośredniego kontaktu pieszego z lusterkiem jego pojazdu i tym samym naruszenia nietykalności cielesnej pokrzywdzonego.

Obrońca nie podniósł w petitum apelacji obrazy przepisu art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 8 kpw, aczkolwiek w ostatnim zdaniu uzasadnienia wniesionego środka odwoławczego wskazał, iż niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść obwinionego. Pamiętać należy, iż przepis art. 5 § 2 kpk skierowany jest do Sądu, a nie stron procesowych. Norma art. 5 § 2 kpk nie oznacza obowiązku mechanicznego wyboru wersji wydarzeń najbardziej korzystnej dla podsądnego bez poddania wszystkich dowodów krytycznej weryfikacji (por. postanowienie SN z 21.12.2020 r., V KS 31/20, LEX nr 3095797). W przedmiotowej sprawie zarówno Sąd I, jak i II instancji nie powziął jakichkolwiek wątpliwości, których rozstrzygnięcie nie byłoby możliwe w drodze postępowania dowodowego.

Apelacja nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy - na forsowaniu własnego poglądu strony na daną kwestię. Skarżący winien wykazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów Sąd I instancji. Takie uchybienia nie zostały przez obrońcę obwinionego wykazane w ramach wniesionej przez niego apelacji, dlatego też nie mogła ona doprowadzić do uniewinnienia W. P..

Przyjmując, że przedmiotowe zdarzenie miałoby taki przebieg, jak przedstawia to obwiniony (oberwanie lusterka uderzeniem łokcia zadany przez pokrzywdzonego) jako całkowicie nieracjonalne ocenić należy następcze zachowanie obwinionego oraz towarzyszących mu mężczyzn, którzy pozwolili bezkarnie oddalić się 3 młodym chłopcom w sytuacji, gdy doszło do uszkodzenia samochodu. Z drugiej strony, gdyby faktycznie K. R. zniszczył umyślnie lusterko, to za skrajnie nielogiczne ocenić należałoby jego zachowanie i jego kolegów następnego dnia, a polegające na robieniu zdjęć uszkodzonego pojazdu. Doskonale musieli zdawać sobie sprawę, że w ten sposób mogą zwrócić na siebie uwagę, co faktycznie miało miejsce i skutkowało zgłoszeniem się P. M. – właściciela auta do Komendy Policji.

Brak było również podstaw do odstąpienia od wymierzenia obwinionemu kary. Skarżący mimo sformułowania tego wniosku, nie poparł go jakąkolwiek argumentacją i nie wyjaśnił dlaczego uważa, że obwiniony zasługuje na rozstrzygnięcie o tym charakterze. Zgodnie z art. 39 § 1 kw w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie można – biorąc od uwagę charakter i okoliczności czynu lub właściwości i warunki osobiste sprawcy – zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary albo odstąpić od wymierzenia kary albo środka karnego. Rzecz w tym, iż w przedmiotowej sprawie ani ujęte alternatywnie „charakter i okoliczności czynu” albo „właściwości i warunki osobiste sprawcy”, nie przemawiały w ocenie Sądu Okręgowego za postulowanym przez obrońcę rozstrzygnięciem. Nie ma podstaw ku temu, aby a priori założyć, iż instytucja przewidziana w art. 39 kw nastawiona jest na wykroczenia popełnione z winy nieumyślnej lub iż zastosowanie przewidzianych w tym przepisie dobrodziejstw uwarunkowane jest skruchą sprawcy z powodu popełnionego czynu. W sprawie niniejszej obwiniony – dorosły mężczyzna, posiadający na utrzymaniu żonę i troje dzieci w wieku dorosłym (a zatem starszych od pokrzywdzonego) spowodował realne zagrożenie w ruchu drogowym, nie zatrzymał się przy pokrzywdzonym celem dowiedzenia się jak on się czuje, odjechał z miejsca zdarzenia, kwestionował swoje sprawstwo i nie wyraził jakiegokolwiek skruchy. W tym stanie sprawy, Sąd Okręgowy nie widział podstaw do skorzystania z możliwości przewidzianych w art. 39 § 1 kw i zmiany zaskarżonego wyroku poprzez odstąpienie od wymierzenia obwinionemu kary. W przedmiotowej sprawie kara grzywny w wysokości

300 zł wymierzona w zaskarżonym wyroku stanowiła zasłużoną dla obwinionego dolegliwość. Wszelkim przesłankom łagodzącym i obciążającym nadano właściwą rangę i znaczenie.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 119 kpw, art. 121 § 1 i 2 kpw w zw. z art. 636 § 1 kpk zasądzając od obwinionego kwotę 80 (osiemdziesięciu) złotych. Kwota ta stanowiła sumę: opłaty 30 zł (stanowiącą 10 % kary grzywny orzeczonej w I instancji) oraz 50 zł - zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego w sprawach o wykroczenia (§ 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia, Dz. U z 2001 r., Nr 118, poz. 1269).

Z tych też względów, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.